

Underbilag II.

København, den 29. Marts 1919.

Undertegnede Medlem af Sukkerudvalget er af den Opfattelse, at man efter Omstændighederne maa gaa med til at sikre Sukkerroedyrkerne 240 Øre pr. Ctnr. Roer i 1919. Derimod kan jeg ikke anbefale at yde Fabrikkerne en højere Sukkerpris paa Grundlag af de 240 Øre pr. Ctnr. Roer, end den Pris, der maatte fremgaa af en Kalkulation, hvorefter Fabrikkerne opnaar det samme Udbytte for 1919—20, som de er tilsikrede for 1918—19, eksklusive det Beløb, som blev stillet dem i Udsigt for 1918—19 under Forudsætning af, at Sukkerproduktionen oversteg et vist Kvantum (110 Mill. kg). I Henhold til Meddelelse fra Sukkerfabrikkerne har Produktionen i 1918—19 været ca. 131 Mill. kg, og den derved indvundne ekstra Fortjeneste for Fabrikkerne 1 Øre pr. Mill. kg over 110 Mill. kg andrager ca. 3 Mill. Kr., dertil kom et Beløb af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som yderligere tilsikredes Fabrikkerne til Imødegaaelse af opgivet Tab ved mangelfuld foretagen Reparation i Krigstiden af Fabrikernes Materiel. Det store Beløb af ca. 3 Mill. Kr. plus den halve Million, som Fabrikkerne ekstra indtjener i 1918—19, blev krævet, dels fordi Roedyrkerne fremsatte eventuelle Krav om højere Betaling, dels fordi Fabrikkerne paastod, at de maatte have et Beløb til Henlæggelse udover det normale for det Tilfælde, at der efter Krigen skulde opstaa vanskelige Produktions- og Salgsvilkaar for Fabrikkerne. Men det i Fjor fremsatte og tillige opfyldte Krav kan ikke paa nogen Maade berettigede Fabrikkerne til atter i Aar at stille Krav om Fortjeneste ud over de Beløb, der er nødvendige til at sikre Selskabet en Dividende af normal Størrelse.

Selskabets Reserver er meget betydelige, og Selskabets Status er særdeles gunstig trods lavt takserede Fabrik og Materiel.

Hvad Selskabets faktiske Fortjeneste bliver i 1918—19 er jeg uden Oplysning om, men det kan sikkert fastslaas, at Fortjenesten bliver mindst som Forudsætningen er efter Overenskomsten. Reserverne er da yderligere forøgede og Selskabet i det Hele taget saaledes konsolideret, at dets Økonomi ikke paa nogen Maade berettiger til Krav om, at Staten skal sikre det yderligere Fortjeneste. Den paa Børsen i en længere Periode herskende Opfattelse har da ogsaa været, at Sukkerfabrikkerne var et Objekt, der kunde tjene særlige Spekulationsojemed, fordi de laa inde med store Reserver. Paa et hængende Haar nær var disse Reserver blevet plyndrede tildels af tilfældige Spekulanter, og ingen ved, hvornaar de samme eller andre tilfældige Børsjobbere tager fat igen for at faa Fabrikernes Reserver udleverede. Alene af Hensyn til foranførte maa jeg bestemt fraraade, at Staten halvandet Aar frem i Tiden sikrer Fabrikkerne et større Udbytte end det, der blev dem tilsikrede for indeværende Aar eksklusive det eventuelle og det faste Tillæg. Der er saa meget mere Grund dertil, som Sukkerfabrikkerne faktisk ikke uden Statens Medvirkning og Støtte kan klare Forholdet til Roedyrkerne. Disse kræver nemlig straks Sikkerhed for, at de faar 240 Øre pr. Ctnr. Roer. Men saa længe Verdenssituationen er saa usikker, som Tilfældet er for Øjeblikket, kan Fabrikkerne ikke uden særlige Tilsagn fra Statens Side forpligte sig til at yde denne Roepris. Staten paatager sig en vidtrækkende Forpligtelse ved allerede nu at sikre Fabrikkerne en saadan Pris for hele Sukkerproduktionen i 1919—20, at de kan betale Roerne med 240 Øre pr. Centner; thi ingen kan med Sikker-